

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Ing. J. K.,** zast. doc. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 4. 2015, č. j. ÚOHS-R70/2015/IN-10531/2015/311/EDy, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 61/2015 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, k rukám jeho zástupce doc. JUDr. Ing. Radka Jurčíka, Ph.D., advokáta se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno shora označené rozhodnutí předsedy stěžovatele a rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 2. 2015, č. j. ÚOHS-V21/2015/IN-3347/2015/440/PŠk. Žalobou napadeným rozhodnutím předseda stěžovatele zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí I.

stupně, kterým byla odmítnuta žádost o poskytnutí informace – zaslání rozhodnutí stěžovatele o uložení pokuty statutárnímu městu Hradec Králové za správní delikt při zadávání veřejné zakázky na rekonstrukci náměstí 28. října a ulic S. K. Neumanna a Dukelská, které nebylo v době žádosti o poskytnutí informace v právní moci. Žádost o poskytnutí informace byla odmítnuta s poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), neboť se podle stěžovatele jedná o informaci, na kterou se tento zákon nevztahuje.

[2] Krajský soud nepřisvědčil názoru stěžovatele, že by § 123 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), stanovící stěžovateli povinnost uveřejňovat jeho pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na jeho internetové adrese, vylučoval poskytnutí nepravomocného rozhodnutí na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Východiskem mu byl právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 - 121, č. 2494/2012 Sb. NSS. Podle něj zvláštním zákonem ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím může být pouze zákon, který obsahuje komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace, což není případ zákona o veřejných zakázkách. Jediné pravidlo je v § 123 zákona o veřejných zakázkách, které lze stěží pokládat za úpravu bezprostředně vynutitelnou, která by zakotvovala možnost efektivní ochrany žadatelům o informace. Dané ustanovení nereguluje poskytování informací na základě individuálních žádostí, ale obecně a neadresně jako dodatečnou povinnost k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Není formulováno jako důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace k individuální žádosti, ani to nevyplývá z důvodové zprávy k zákonu. Zákon o svobodném přístupu k informacím a § 123 zákona o veřejných zakázkách se nederogují, ale pouze doplňují. I kdyby byly dvě rovnocenné varianty výkladu, lišící se v možnosti poskytování nepravomocných rozhodnutí stěžovatele, což v dané věci není, bylo by třeba přiklonit se k výkladu zasahujícímu do práva na informace v menším rozsahu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Stěžovatel si je vědom rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 126/2015 - 33 a ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 66/2015 - 30, nicméně je nadále přesvědčen, že § 123 zákona o veřejných zakázkách představuje zvláštní úpravu zveřejňování informací podle § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto rozsudky byly navíc vydány až po rozhodnutí předsedy stěžovatele. Jde o zvláštní způsob poskytování informací formou jejich zveřejňování, ale i zvláštní obsah, neboť jde pouze o pravomocná rozhodnutí.

[5] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, vyplývá, že je možné, aby určitý zákon (konkrétně i zákon o veřejných zakázkách) stanovil zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti poskytnout informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ačkoliv tedy zákon o veřejných

zakázkách neobsahuje komplexní úpravu poskytování informací, je třeba se zabývat tím, zda jednotlivá ustanovení nepředstavují zvláštní důvod pro neposkytnutí informace. Pokud krajský soud odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 114/2011, pak ten se k této otázce vyjadřuje jen velmi okrajově odkazem na odbornou literaturu. Nicméně novější literatura, i od týchž autorů, se již přiklání k tomu, že zvláštní právní úprava nemusí pouze obsahovat komplexní úpravu poskytování informací, ale může poskytovat i pouze zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

[6] Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách není pouhým doplněním zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace poskytnuté na základě žádosti je povinný subjekt dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím povinen zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. To mu ale § 123 zákona o veřejných zakázkách neumožňuje, neboť podle něj je možné zveřejnit pouze pravomocná rozhodnutí. Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách na druhou stranu nijak nebrání tomu, aby si jednotlivec vyžádal pravomocné rozhodnutí i na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedenou povinností je zajištěna informovanost veřejnosti v oblasti týkající se kontroly zadávání veřejných zakázek. Právo na informace je tak i posíleno, aby byla důrazněji zajištěna kontrola veřejné správy, aniž by jednotlivci museli o rozhodnutí individuálně žádat. Pokud by zákonodárce zamýšlel zveřejňovat i nepravomocná správní rozhodnutí, uvedl by to v zákoně, či by vypustil „pravomocná“ jak učinil Ústavní soud v případě poskytování soudních rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[7] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 5 As 7/2004 - 53, vyplývá, že právo na informace může být omezeno, pokud se tak stane zákonem, což je v posuzované věci splněno.

[8] V závěru kasační stížnosti navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[9] Žalobce ve vyjádření poukázal zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 126/2015 a sp. zn. 3 As 66/2015, ze kterých vyplývají odpovědi na námitky stěžovatele. Poukázal i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, ze které vyplývají požadavky na kontrolu činnosti veřejné správy, včetně hospodaření s veřejnými prostředky, a co nejširší poskytování informací.

[10] Závěrem navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami,

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Spornou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudcích sp. zn. 10 As 126/2015 a 3 As 66/2015, jejichž existence si jsou vědomi oba účastníci. Pokud by se proto chtěl v nynější věci od závěrů tam vyslovených odchýlit, mohl by tak nyní rozhodující senát učinit pouze tak, že by se obrátil na rozšířený senát (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Očekával by proto od stěžovatele zejména konkrétní věcnou polemiku se závěry v těchto rozsudcích vyslovenými, která nicméně v kasační stížnosti chybí, neboť jde pouze o opakování argumentů, které byly již dříve shledány jako nesprávné a bylo vysvětleno proč. Není podstatné, že uvedené rozsudky byly vydány až po napadeném rozhodnutí předsedy stěžovatele, ale byly vydány před podáním kasační stížnosti a stěžovatel tak nepochybně mohl zvážit, zda kasační stížnost podá a pokud ano, jak bude s tam uvedenými závěry polemizovat. Devátý senát sám také neshledal žádné důvody se od dříve vyslovených názorů odchýlit, a proto následující část odůvodnění vychází z uvedených rozsudků.

[13] Soud souhlasí se závěry stěžovatele, že zvláštní zákon může stanovit i jen dílčí odchylky od zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť *„[j]e třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 28/2010, bod [24]). Zákon o veřejných zakázkách neobsahuje komplexní právní úpravu práva na informace, proto ani nevylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím.

[14] Pokud jde o krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 114/2011, pak ani z něj nevyplývá, že by nemohl zákon o veřejných zakázkách obsahovat dílčí odchylky pro poskytování informací. Soud v něm pouze konstatoval, že neobsahuje komplexní úpravu, která by vylučovala použití zákona o svobodném přístupu k informacím zcela. Krajský soud závěry tam uvedené potvrdil a ani stěžovatel s nimi nepolemizuje, neboť sám uznává, že zákon o veřejných zakázkách neobsahuje komplexní úpravu poskytování informací.

[15] Ustanovení § 123 zákona o veřejných zakázkách však nepředstavuje žádný zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Podle něj platí, že stěžovatel průběžně uveřejňuje pravomocná rozhodnutí podle tohoto zákona na své internetové adrese. Je zjevné, že tato norma neobsahuje žádnou výjimku z úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím. Naopak rozšiřuje okruh informací, které stěžovatel poskytuje zveřejněním na internetu. V případě zveřejnění pravomocného rozhodnutí podle § 123 zákona o veřejných zakázkách se jedná o další údaj, jenž stěžovatel jako povinný subjekt zveřejňuje, a to vedle údajů podle § 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z textu § 123 zákona o veřejných zakázkách neplyne, že by tato norma vylučovala poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[16] Odlišný závěr nelze dovodit ani ze smyslu a účelu § 123 zákona o veřejných zakázkách. Jak totiž správně krajský soud uvádí s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu o veřejných zakázkách, smyslem § 123 bylo posílit informovanost veřejnosti o činnosti stěžovatele, a to v současnosti zdaleka nejúčinnější formou, tedy prostřednictvím internetu. Dovozovat z § 123, že by poskytování jiných než pravomocných rozhodnutí v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím bylo protizákonné, je absurdní. Ustanovení § 123 je ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím nadstandard, aniž by vylučovalo aplikaci tohoto zákona na jiná než pravomocná rozhodnutí.

[17] Názor stěžovatele, že § 123 zákona o veřejných zakázkách je nutno vyložit argumentem *a contrario*, je nesmyslný. Pokud snad stěžovatel chce tento argument aplikovat, vyplývá z něj jediné: na své internetové adrese nemusí stěžovatel publikovat jiná než pravomocná rozhodnutí, což nevylučuje, že na základě jiného zákona bude mít povinnost uveřejňovat i některá nepravomocná rozhodnutí. Tedy ani publikace nepravomocného rozhodnutí stěžovatele na internetu z důvodu aplikace § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže být v žádném rozporu s § 123 zákona o veřejných zakázkách.

[18] Zákonem tedy není omezeno poskytování informací o nepravomocných rozhodnutích stěžovatele v oblasti veřejných zakázek, a není proto ani na místě aplikovat závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 7/2004, kterého se stěžovatel dovolává.

IV. Závěr

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[20] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[21] Tyto náklady řízení jsou tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)]. Za úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Zástupce žalobce doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 3 400 Kč, tedy 714 Kč. Celková částka za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 4 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu